

Arrest

nr. 221 542 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 oktober 2015, verklaart er zich op 29 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 24 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, gemengd Pashtoun en Tadjiek van origine te zijn en het islamitische geloof aan te hangen. U verklaart geboren te zijn op 31 oktober 1998 in Kahi, district Achin, provincie Nangarhar. U verklaart hier gewoond te hebben tot uw twaalf jaar, waarna u samen met uw familie bent verhuisd naar Dosaraka in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Hier heeft u vier jaar gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent enkel nog eenmalig naar Achin teruggekeerd voor twintig dagen. U heeft drie zussen waarvan er twee in Jalalabad wonen en één in Kunduz. U bent nooit naar school gegaan en bent ongeletterd gebleven. In Achin werkte u vanaf uw zevende jaar vijf tot zes maanden als afvalverkoper. In Surkhrod heeft u nooit gewerkt.

Uw vader had een conflict met zijn oudere broer over de familiegronden. Zijn broer wou er papaver op planten maar uw vader zag dat niet zitten. Op een dag waren u en uw vader op de gronden. Uw vader was bezig de gronden te irrigeren. Toen kwam uw oom langs en begon een gesprek met uw vader. Ze kregen ruzie en u heeft gezien dat uw oom uw vader heeft aangevallen. Uw oom zei tegen uw vader dat als hij wilt blijven leven en wenst dat zijn gezin geen pijn wordt aangedaan, dan moet hij de gronden op de naam van uw oom zetten. Uw oom had banden met de taliban en ongeveer twee dagen later kwamen ze naar uw huis. Ze hebben de deur geforceerd en ze hebben uw vader meegenomen. Vier dagen later werd uw vader ergens afgezet en kwam hij terug. Daarop besloot uw vader dat het moeilijk was om daar te leven en verhuisde uw familie naar Jalalabad. Vier jaar later is uw vader alleen naar Achin teruggegaan en werd hij doodgeschoten door de taliban. Aangezien u de erfgenaam bent van de gronden vreest u uw oom van vaderszijde die banden heeft met de taliban. Daarom besloot u het land te verlaten. Na een reis van drie maanden kwam u op 27 oktober 2015 aan in België waar u op 29 oktober 2015 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u worden gedood door uw oom en de taliban (CGVS1 p.15-16; CGVS2 p.14). Tegenstrijdigheden, inconsistenties en opvallende verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Ten eerste, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 23 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 blijkt dat u op 21 januari 2016 meer dan 18 jaar oud bent en dat uw leeftijd op 20.025 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.595 jaar. Bijgevolg kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

Voorts legt u herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dood van uw ouders, uw verblijfplaatsen in Afghanistan, het motief van uw vlucht en de manier waarop u Afghanistan ontvluchtte. Zo stelt u tijdens uw minderjarigeninterview (d.d. 29 oktober 2015 door het bureau Minteh van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) dat één jaar geleden zowel uw moeder als uw vader omkwamen door een bom die door de taliban op hun huis werd gegooid (Minteh p.3). Tijdens uw tweede interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u plots dat uw moeder leeft en op dat moment in Kahi verblijft (DVZ punt 13A p.5). Uw vader stierf toen u 16 jaar oud was (DVZ punt 13A p.5). Op het eerste interview op het CGVS (d.d. 24 januari 2017) verklaart u opnieuw dat uw moeder leeft en dat uw vader tweeënhalve jaar geleden werd doodgeschoten door toedoen zijn broer die banden had met de taliban (CGVS1 p.6,19). Op het tweede interview bij het CGVS (d.d. 24 oktober 2017) bevestigt u andermaal dat uw moeder leeft en zegt u nu dat uw vader gedood werd toen u 12 jaar oud was (CGVS2 p.6). Later stelt u dan weer dat uw vader 4 à 5 jaar geleden stierf (CGVS2 p.6), wat inhoudt dat u toen 15 à 16 jaar oud moet zijn geweest. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen bij respectievelijk het bureau Minteh, de directie Asiel van de DVZ en het CGVS argumenteert u dat de tolk mogelijk schuldig is aan foutieve vertalingen en dat u minderjarig was toen u in België aankwam (CGVS1 p.19). Zoals hierboven uiteengezet werd u meerderjarig bevonden zodat u zich niet achter uw voorgehouden minderjarigheid kunt verbergen. Het in twijfel trekken van de correctheid van de vertalingen van uw verklaringen is een blote bewering die nergens ondersteund wordt. Ze kan geen soelaas brengen voor zulke grove tegenstrijdige verklaringen waaraan u zich schuldig heeft gemaakt.

Dat u dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over een kerngebeurtenis in uw asielrelaas laat optekenen schaadt sterk het geloof in uw vluchtverhaal. Hieraan kan toegevoegd worden dat het eveneens verbazingwekkend is dat u niet weet door wie hij dan precies werd neergeschoten, maar ook dat u geen flauw benul heeft op welke datum of zelfs in welk jaar uw vader stierf (CGVS2 p.4).

Uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan blijken eveneens niet vrij van tegenstellingen. Tijdens uw interview bij Minteh verklaarde u dat u de laatste vijf à zes maanden te Kahi in Achin bij uw werkgever verbleef en daarvoor bij uw ouders alvorens ze stierven te Shagal Sondook (Minteh p.1). Tijdens uw eerste interview op het CGVS wijzigten uw eerdere verklaringen. U woonde tot uw twaalf jaar in Achin waarna u gedurende vier jaar in Dosaraka woonde en dan voor twintig dagen terug naar Kahi trok en uiteindelijk terug in Dosaraka woonde gedurende anderhalf jaar (CGVS1 p.4-5, 15-16). Op het tweede interview op het CGVS verandert u alweer uw vorige verklaringen. U stelt inderdaad tot u twaalf jaar in Achin heeft gewoond waarna u gedurende drie jaar in Dosaraka verbleef en daarna terug naar Kahi voor anderhalf jaar trok (CGVS2 p.8-9). Uiteindelijk ging u terug naar Dosaraka, maar u weet niet voor hoe lang. U weet nog wel dat u Afghanistan hebt verlaten vanuit Dosaraka (CGVS2 p.8-9). Deze telkens veranderlijke verklaringen ondergraven uw voorgehouden vrees en laten het CGVS niet toe een beeld te krijgen van uw werkelijke recente verblijfsomstandigheden voor u naar België kwam. Aangezien het verblijf van u en uw familieleden in Kahi nauw samenhangt met het grondconflict dat zich aldaar afspeelde wordt het geloof in uw asielrelaas ook door bovenstaande tegenstrijdigheden onderuit gehaald. Uw opmerkelijke verklaringen trekt u door wanneer u spreekt over uw asielmotieven. Er kan niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat u tijdens uw minderjarigeninterview op geen enkel moment melding maakte van een grondconflict. U stelt enkel dat één jaar eerder de taliban uw vader vroeg om uw samenwerking. Uw vader weigerde en een bom werd op jullie huis gegooid waardoor uw beide ouders stierven, aldus uw verklaringen (Minteh p.3). Op de DVZ haalt u het grondconflict plots wel aan, maar u betreft het enkel en alleen op uzelf en niet op een dispuut tussen uw vader en zijn broer. U maakt aanspraak op de gronden na de dood van uw vader en maakt daarbij opvallend genoeg geen verdere melding van de omstandigheden waarin uw vader stierf (DVZ Vragenlijst punt 5). Tijdens uw interviews op het CGVS laat u uitschijnen dat het grondconflict tussen uw vader en zijn broer reeds zeer lang aan de gang is en de reden van uw eerste verhuis op twaalfjarige leeftijd naar Dosaraka net omwille van dat conflict was (CGVS1 p.15; CGVS2 p.6,8-9,11). Het is erg eigenaardig dat u het grondconflict tussen uw vader en diens broer pas op het CGVS terdege naar voren brengt en daar niet eerder in bent geslaagd bij uw twee interviews bij de DVZ. Het conflict over die gronden tussen uw vader en uw oom van vaderszijde vormt de basis van uw asielrelaas, in die zin is het verbazend dat u dit niet eerder degelijk uit de doeken hebt gedaan.

Daarenboven legt u omtrent uw reis naar Europa evenzeer tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw gesprek bij Minteh verklaarde u uw vertrek zelf te hebben geregeld, zonder hulp van een smokkelaar en zonder iets te betalen (Minteh p.3). Op de DVZ zegt u gebruik te hebben gemaakt van een smokkelaar van Afghanistan tot Oostenrijk en 650.000 Afghaanse Roepies te hebben betaald door uw land te verkopen (DVZ punt 30 p.9). Op het CGVS wordt u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U weet echter niet hoeveel u heeft betaald, maar u weet wel dat u zeker niet 650.000 roepies heeft gezegd (CGVS1 p.11). Volgens u regelde uw oom van moederszijde alles en leende hij daarvoor geld van anderen (CGVS1 p.11). De omstandigheden waarin u uw land verliet vloeien nochtans voort uit de aangehaalde vervolgingsfeiten. Dat wederom uw verklaringen over nochtans essentiële delen van uw vluchtverhaal niet consistent zijn schaadt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over kerngebeurtenissen in uw asielrelaas ondermijnen uw voorgehouden vrees sterk.

Uw voorgehouden vrees wordt nog meer afgezwakt door verdere inconsistente en onaannemelijke verklaringen van uw kant.

Over ongetwijfeld één van de belangrijkste gebeurtenissen uit uw jonge leven, namelijk de dood van uw vader, legt u inconsistente verklaringen af. U laat in het eerste interview op het CGVS uitschijnen dat uw vader na vier dagen te zijn meegenomen terug in vrijheid werd gesteld en terug naar jullie huis kwam (CGVS1 p.16). Uw vader besloot nadien met u en de rest van zijn familie te verhuizen naar de regio van Jalalabad (CGVS1 p.16). Nadien keerde hij alleen naar jullie dorp in Achin terug om het grondconflict met de maleks te bespreken en op te lossen, maar hij werd doodgeschoten (CGVS1 p.16,19). Expliciet gevraagd of op dat moment uw vader inderdaad alleen terugkeerde naar jullie dorp en de hele familie in Surkhrod achterbleef, antwoordt u bevestigend (CGVS1 p.16). Eigenaardig genoeg stelt u in het tweede gehoor op het CGVS dat u hem na zijn ontvoering niet meer in leven zag (CGVS2 p.8). Na de dood van uw vader verhuisde u naar het huis van uw oom langs moederszijde, aldus uw verklaringen op het tweede CGVS-interview (CGVS2 p.9). Toen uw familie in Achin het grondconflict probeerde op te lossen was uw vader al dood zo zegt u nu (CGVS2 p.11). Deze verklaringen vallen dus onmogelijk te rijmen met diegene die u eerder deed tijdens uw eerste interview op het CGVS.

Daarnaast kan het profiel van uw oom langs vaderszijde als lid van de taliban allerminst overtuigen. U weet niet sinds wanneer uw vader wist dat zijn broer banden had met de taliban (CGVS2 p.11). U weet niet waarom uw oom van vaderszijde bij de taliban is gegaan, noch in welk gebied, nabij welke dorpen of plaatsen hij voor de taliban werkte (CGVS2 p.13). Over zijn verantwoordelijkheden bij de taliban kan u evenmin iets aanbrengen (CGVS2 p.13). U weet blijkbaar wel dat hij andere mensen lastig viel omdat hij talib was, maar gevraagd op welke manier hij dat dan deed kan u opnieuw niets meer verklaren (CGVS2 p.10). Bovendien weet u niet wie de overste was van uw oom bij de taliban of bij welke talibangroep hij precies zat (CGVS2 p.13). Sterker, u kent zelfs geen talibancommandanten zagezegd omdat u ze niet zag (CGVS2 p.13). Voor iemand die laat uitschijnen zo een grote vrees te hebben voor de taliban en zijn eigen oom die zelf een talib is, bent u wel erg slecht op de hoogte.

De motieven van uw oom langs vaderszijde om alle gronden van uw vader af te nemen zijn u evenzeer onduidelijk. U stelt dat hij het mogelijks zou willen gebruiken om papaver te telen (CGVS2 p.10-11). U weet bovendien niet hoeveel grond uw oom had voordat hij alle grond van uw vader wou afnemen (CGVS2 p.11). Evenmin kan u de relatie toelichten tussen uw vader en zijn broer voordat het grondconflict begon (CGVS2 p.11-12). Ook over het zoeken naar mogelijke oplossingen van het conflict blijft u aanvankelijk op de vlakte (CGVS2 p.10), waarna u later wel weet dat uw vader het aan het districtshuis en aan de malek meldde (CGVS2 p.10). U weet echter niet wanneer hij dit deed (CGVS2 p.10). Volgens u was uw vader niet in staat het probleem aan een rechter voor te leggen omdat zijn broer het niet toeliet en omdat de taliban alle macht heeft (CGVS2 p.10). Gevraagd of uw vader het probleem dan aan een talibanrechter voorlegde moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.13). Uw werk te Achin als verkoper van tweedehandsspullen moest u van uw moeder opzeggen omdat anders uw oom van vaderszijde u pijn kon doen omwille van het grondconflict (CGVS2 p.13-14). Wat de link dan precies is tussen dat werk en het grondconflict kan u echter niet uitleggen (CGVS2 p.14). Van zulk een langdurig grondconflict tussen uw eigen vader en zijn broer, en door de dramatische gebeurtenissen die daar een gevolg van waren, kan van uw kant meer (achtergrond)kennis worden verwacht.

Uw beschrijving hoe uw oom langs vaderszijde u tot drie maal toe benaderde om u bij de taliban te doen aansluiten, is tevens opvallend. Uw oom vroeg u drie keer binnen een termijn van één week om bij de taliban te komen (CGVS2 p.12). U weet evenwel niet meer wanneer de eerste en wanneer de laatste keer was (CGVS2 p.12). Overigens heeft u geen antwoord op de vraag hoe lang zo een gesprek over uw mogelijke talibanlidmaatschap dan duurde (CGVS2 p.12). Opvallender is de vaststelling dat u ook geen idee heeft wat u dan bij de taliban precies zou moeten doen (CGVS2 p.12). U wordt vervolgens geconfronteerd met de eigenaardige vaststelling dat uw oom de zoon van zijn broer, wiens vader recentelijk door de taliban werd omgebracht, bij diezelfde taliban wou doen inlijven (CGVS2 p.12-13). U laat de vaststelling links liggen en oppert dat uw oom u ook had gedood als u bij de taliban zou zijn gegaan (CGVS2 p.13). Dit kan nochtans niet verklaren waarom u de rangen van de taliban zou moeten vervoegen. Indien uw oom u zou willen ombrengen had hij daar ongetwijfeld een manier toe gevonden. U zegt verder benaderd te zijn net omwille van uw problemen (CGVS2 p.12-13). Dat hij juist omwille van het grondconflict u als collega-talib wilde kan u niet verduidelijken. U geeft bovendien aan dat de manier waarop uw oom u trachtte te overtuigen beperkt werd tot een aansporing om mee te komen vechten, zonder meer (CGVS2 p.12). Het mag verbazen dat u drie keer door uw oom werd benaderd zodat hij u kon overtuigen tot aansluiting bij de taliban, maar hij u zo beperkt informeerde of aanspoorde. Ten slotte kon volgens u uw moeder uw oom van vaderszijde tegenhouden om u te rekruteren (CGVS2 p.12). Gevraagd hoe ze dat dan concreet deed stelt u dat uw oom van moederszijde er ook was (CGVS2 p.12). Opnieuw gevraagd hoe zij uw oom van vaderszijde concreet konden verhinderen u te rekruteren zegt u dat uw burens er ook waren (CGVS2 p.12). Deze vage verklaringen verhinderen een duidelijk beeld te krijgen van deze episode in uw asielverhaal. Al uw verklaringen ten spijt bent u er niet in geslaagd het profiel van uw oom als zijnde een lid van de taliban hard te maken. Gezien het profiel van uw oom – dewelke de reden is waarom u de vlucht naar het buitenland moest nemen – danig onderuit is gehaald, moet men vaststellen dat uw voorgehouden vrees wederom ernstige vragen oproept.

De manier waarop u voorstelt hoe uw oom na uw vertrek uit Afghanistan alsnog de betwiste gronden probeert aan te slaan, is eveneens opmerkelijk. Volgens u liet hij uw moeder immers terug naar Kahi verhuizen en zal hij haar mogelijks doden om zo de eigendom over de gronden te verkrijgen (CGVS2 p.3). Dit is toch een eigenaardige gang van zaken. Te meer daar uw vader reeds werd gedood en uw oom nog steeds de gronden daardoor niet in zijn bezit heeft gekregen. Hoe het doen verhuizen en doden van uw moeder daar verandering in zou kunnen brengen is onduidelijk. De eigendomsdocumenten, zo zegt u zelf, staan bovendien nog steeds op uw naam (CGVS2 p.3).

Ongeacht voornoemde tegengestelde verklaringen wordt uw vrees verder onderuit gehaald door het inconsistente gedrag van uw vader, uw moeder en van uzelf. De broer van uw vader woont in Kahi, hetzelfde dorp waar u met uw ouders en zussen woonde en waar de problemen voor u en uw familie begonnen (CGVS1 p.4, 15-16; CGVS2 p.5).

Uw vader werd in Achin uit z'n eigen huis onder dwang meegenomen (CGVS2 p.7). In die zin is het dan ook volstrekt onduidelijk waarom hij, nadat zijn familie in Surkhrod achterbleef, hij reeds bedreigd en ontvoerd was, toch terug naar Kahi reisde (CGVS1 p.15-16).

Uw moeder trok na uw vertrek uit Afghanistan blijkbaar ook doodleuk terug naar Achin (CGVS2 p.2,11). Uw oom woont nog steeds in jullie dorp (CGVS2 p.5), en na alles wat er is gebeurd – uw vader die werd vermoord, de bedreigingen, etc. – geeft u aan dat ze terugkeerde om jullie land veilig te stellen (CGVS2 p.2-3,11). Deze argumentatie is niet ernstig te nemen daar ze compleet disproportioneel is met alle leed die uw familie reeds heeft moeten doorstaan. Uw moeder haar man werd omwille van het grondconflict ontvoerd en omgebracht, en haar zoon moest zelfs het land ontvluchten. Gevraagd waarom uw moeder niet naar ergens anders buiten Achin verhuisde verklaart u dat Achin gevaarlijk is en dat de taliban en Daesh er actief zijn (CGVS2 p.3). U bevestigt met andere woorden het onlogische gedrag van uw moeder om van een betrekkelijk veiligere regio (Surkhrod) naar het gevaarlijke Achin te trekken waar de taliban, die haar man doodde, actief is. Sterker nog, blijkbaar brengt ze ook haar eigen broer in een gevaarlijke situatie door hem te vragen terug mee in Achin te komen wonen (CGVS2 p.5-6). De idee dat zowel uw moeder als uw oom van moederszijde geen graten zagen in dit plan, na alles wat er was gebeurd, is werkelijk onverdedigbaar.

Uw eigen gedrag moet ten slotte evenzeer tegen het licht gehouden worden. Het aanbrengen van de eigendomsdocumenten van jullie gronden te Achin, of thans een kopie ervan, is u niet gelukt omdat u de transfer ervan naar België niet kan betalen (CGVS2 p.2). Dit is een drogreden. De eigendomsdocumenten zijn bij uw moeder (CGVS2 p.2). U kan niet beweren dat zulk een postlevering zo kostelijk is dat noch u, noch uw moeder, noch uw oom van moederszijde, noch enig ander familielid, in staat is de documenten naar België op te sturen. U bent zelfs niet van plan om nog bijkomende documenten toe te voegen (CGVS1 p.20). Deze eigendomsdocumenten vervullen nochtans een essentiële rol in uw asielrelaas. Dat u ze op geen enkel moment, noch tijdens het onderzoek naar uw werkelijke leeftijd, noch op de DVZ, noch op het eerste of het tweede interview op het CGVS. De vaststelling dat u hebt verzaakt aan uw plicht om deze documenten aan de Belgische asielinstanties over te brengen schaadt de geloofwaardigheid van uw asielverhaal sterk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gegronde redenen te hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal

personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan blijkt dat u jarenlang samen met uw oom langs moederszijde, die voor u en uw moeder zorgde, in Dosaraka woonde (CGVS1 p.5,7-8,16-17,20; CGVS2 p.8,9). Hoewel Dosaraka geografisch deel uitmaakt van het district Surkhrod blijkt uit de toegevoegde informatie en uw verklaringen dat Dosaraka in werkelijkheid deel uitmaakt van de stad Jalalabad. Zo verklaart u dat men uw dorp aantreft als men vanuit het dorp Nagrak twintig minuten langs de grote baan in de richting van Jalalabad rijdt (CGVS1 p.13,14). Aangezien de toegevoegde informatie stelt dat Nagrak tot de stad Jalalabad behoort kan ook Dusatara, dat u nog meer in de richting van het centrum van de stad situeert dan Nagrak, niet anders dan deel uitmaken van Jalalabad. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het document dat u voorlegt slaagt er niet in bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw taskara vormt louter een bewijs van uw identiteit en kan geen andere waarde worden toegeschreven. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en op de "correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn "bijlage 26" (stuk 3), zijn attest van immatriculatie (stuk 4) en een kopie van zijn taskara (stuk 5).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 maart 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod" van 25 februari 2019, het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017, het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018 en het

rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij zijn oom langs vaderszijde vreest, die banden heeft met de taliban en met wie hij een grondconflict heeft. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat hij niet als minderjarige kan worden beschouwd; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn ouders en hij niet weet in welk jaar zijn vader zou zijn overleden; (iii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem aangehaalde grondconflict met zijn oom langs vaderszijde; (iv) hij tijdens zijn interview bij het bureau Minteh geen melding maakte van een grondconflict, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dit grondconflict enkel op zichzelf betrok en hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat het grondconflict reeds lang gaande was tussen zijn vader en diens broer; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reis naar Europa; (vi) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn vader; (vii) hij het profiel van zijn oom langs vaderszijde als lid van de taliban niet aannemelijk maakt; (viii) zijn verklaringen over de motieven van het grondconflict niet geloofwaardig zijn; (ix) zijn verklaringen over de benaderingspogingen van zijn oom langs vaderszijde om hem bij de taliban te doen aansluiten evenmin geloofwaardig zijn; (x) ook zijn verklaringen over de wijze waarop zijn oom langs vaderszijde de gronden van zijn vader na verzoekers vertrek alsnog in handen zou proberen te krijgen niet aannemelijk zijn; (xi) het gedrag van hem, zijn vader en zijn moeder niet verenigbaar is met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten; en (xii) de door hem voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo voert verzoeker aan dat zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 januari 2017 plaatsvond met de bijstand van een tolk Dari-Engels en dat de *protection officer* zelf de vertaling van het Engels naar het Nederlands verzorgde. Hij stelt dat de *protection officer* niet gekwalificeerd is om de vertaling van het Engels naar het Nederlands in het gehoorverslag te maken. Volgens hem kan dit gehoorverslag “*onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor*”. Verzoeker besluit dienaangaande als volgt: “*De verklaringen van de verzoekster zoals ze worden weergegeven in het “gehoorverslag” van 24 januari 2017 kunnen niet dienen om de weigeringsbeslissing te motiveren. Ze dienen uit de debatten te worden geweerd. De verzoeker moet opnieuw gehoord worden door de verwerende partij, met tussenkomst van een erkende tolk Dari/Nederlands.*”

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. *Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.*

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. *Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpcedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald."*

Verzoekers uiteenzetting kan niet overtuigen. Hij stelt immers zelf dat er tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 januari 2017 een tolk Dari aanwezig was, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn verklaringen in de door hem gekozen taal (zie administratief dossier, stuk 20) kon afleggen. Verzoeker gaat er voorts verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Deze wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijke onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Zij wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 verbiedt diegene die het gehoor van de verzoeker om internationale bescherming afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

2.3.2.3. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd:

"Ten eerste, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 23 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 blijkt dat u op 21 januari 2016 meer dan 18 jaar oud bent en dat uw leeftijd op 20.025 jaar geschat kan worden met een standaarddeviatie van 1.595 jaar. Bijgevolg kunt u niet worden beschouwd als minderjarige."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er goede redenen zijn om ernstig te twifelen "aan de credibiliteit en de onvolledigheid van de leeftijdstesten zoals ze in België uitsluitend worden uitgevoerd door de dienst radiologie, zeker wanneer de toegepaste methode vergeleken wordt met gelijkaardige onderzoeken in de omliggende landen". Hij stelt dat zijn taskara aantoonde dat hij wel degelijk minderjarig was "toen hij ten onrechte zonder aanstelling van een voogd door DVZ werd gehoord, en niet door een voogd voorafgaandelijk werd ingelicht over het verloop van de procedure en zonder begeleiding werd gehoord". Verzoeker besluit dienaangaande als volgt: "Er kunnen dus geen negatieve gevolgen voor de asielfzoeker getrokken worden uit de twijfelachtige leeftijdstest."

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State.

Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stukken 14 en 20). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aldus staan de vaststellingen voortvloeiend uit de beslissing van de Dienst Voogdij ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast, namelijk dat verzoeker op 21 januari 2016 een leeftijd had van 20.025 jaar oud met een standaarddeviatie van 1.595 jaar. Verzoeker kon op het moment van zijn aankomst in België dan ook niet als minderjarige worden beschouwd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift vasthoudt aan zijn eerder opgegeven geboortjaar waar hij bij de uiteenzetting van de feiten stelt als volgt: *“Toen de verzoeker uit zijn regio van herkomst, in het jaar 1394 (2015 van onze kalender) vertrok, was hij 17 jaar oud, zoals uit zijn Tazkara blijkt. Thans is hij dus 19 jaar oud.”* Dat verzoeker in afwijking van de vaststellingen in de beslissing van de Dienst Voogdij volhardt in zijn onjuist gebleken verklaringen betreffende zijn leeftijd, toont aan dat hij de Belgische asielinstanties doelbewust tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Daar tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker de asielinstanties geen zicht biedt op zijn verblijfplaatsen en zijn familiale omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België (zie *infra*), tonen deze leugenachtige verklaringen inzake zijn leeftijd tevens aan dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Tevens doen deze leugenachtige verklaringen afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 5). Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie inzake corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn ouders en dat hij niet weet in welk jaar zijn vader zou zijn overleden:

“Zo stelt u tijdens uw minderjarigeninterview (d.d. 29 oktober 2015 door het bureau Minteh van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) dat één jaar geleden zowel uw moeder als uw vader omkwamen door een bom die door de taliban op hun huis werd gegooid (Minteh p.3). Tijdens uw tweede interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u plots dat uw moeder leeft en op dat moment in Kahi verblijft (DVZ punt 13A p.5). Uw vader stierf toen u 16 jaar oud was (DVZ punt 13A p.5). Op het eerste interview op het CGVS (d.d. 24 januari 2017) verklaart u opnieuw dat uw moeder leeft en dat uw vader tweeënhalve jaar geleden werd doodgeschoten door toedoen zijn broer die banden had met de taliban (CGVS1 p.6,19). Op het tweede interview bij het CGVS (d.d. 24 oktober 2017) bevestigt u andermaal dat uw moeder leeft en zegt u nu dat uw vader gedood werd toen u 12 jaar oud was (CGVS2 p.6). Later stelt u dan weer dat uw vader 4 à 5 jaar geleden stierf (CGVS2 p.6), wat inhoudt dat u toen 15 à 16 jaar oud moet zijn geweest. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen bij respectievelijk het bureau Minteh, de directie Asiel van de DVZ en het CGVS argumenteert u dat de tolk mogelijk schuldig is aan foutieve vertalingen en dat u minderjarig was toen u in België aankwam (CGVS1 p.19). Zoals hierboven uiteengezet werd u meerderjarig bevonden zodat u zich niet achter uw voorgehouden minderjarigheid kunt verbergen. Het in twijfel trekken van de correctheid van de vertalingen van uw verklaringen is een blote bewering die nergens ondersteund wordt. Ze kan geen soelaas brengen voor zulke grove tegenstrijdige verklaringen waaraan u zich schuldig heeft gemaakt. Dat u dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over een kerngebeurtenis in uw asielrelaas laat optekenen schaadt sterk het geloof in uw vluchtverhaal. Hieraan kan toegevoegd worden dat het eveneens verbazingwekkend is dat u niet weet door wie hij dan precies werd neergeschoten, maar ook dat u geen flauw benul heeft op welke datum of zelfs in welk jaar uw vader stierf (CGVS2 p.4).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij nooit heeft gezegd dat zijn vader en zijn moeder zouden zijn omgekomen door een bom. Zijn moeder verblijft volgens hem *“nog steeds in hun geboortedorp Kahi in de streek Achin, in de provincie Kandahar”*. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het bureau Minteh wel degelijk verklaarde dat zijn beide ouders overleden zijn door een bom die door de taliban op hun huis werd gegooid (administratief dossier, stuk 20). Het louter ontkennen van deze verklaringen in onderhavig verzoekschrift maakt deze verklaringen uiteraard niet ongedaan. Dat verzoeker bovendien in zijn verzoekschrift stelt dat zijn moeder momenteel nog steeds verblijft in het dorp Kahi *“in de streek Achin, in de provincie Kandahar”*, terwijl hij voorheen verklaarde dat zijn moeder verblijft in het dorp Kahi in het district Achin van de provincie Nangarhar, vormt een bijkomende tegenstrijdigheid die de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen eens te meer aantoonde.

Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift tevens stelt als volgt:

“Wat er met de vader gebeurde is nog steeds niet met zekerheid geweten.”

Blijkbaar werd de vader van de verzoeker, vanuit Kahi (thuis) meegenomen voor een vergadering, door mannen die hoogstwaarschijnlijk optraden in opdracht van de vaderlijke oom van de verzoeker. De vader werd blijkbaar vrijgelaten op initiatief van diezelfde oom, doch zou onder weg naar huis doodgeschoten zijn."

Immers, tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat zijn vader werd doodgeschoten door zijn broer, die banden had met de taliban, nadat hij was ontvoerd, werd vrijgelaten en met zijn familie naar de regio van Jalalabad verhuisde (gehoorverslag CGVS 24 januari 2017 (hierna: gehoor I), p. 16). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat hij zijn vader na diens ontvoering niet meer levend zag en dat hij en zijn gezin na de dood van zijn vader verhuisden naar zijn oom langs moederszijde (gehoorverslag CGVS 24 oktober 2017 (hierna: gehoor II), p. 8 en 9). Tevens slaagt verzoeker er niet in de dood van zijn vader op coherente wijze in de tijd te situeren (gehoor I, p. 6 en gehoor II, p. 4 en 6). In het verzoekschrift stelt verzoeker plots niet zeker te zijn over wat er met zijn vader gebeurde. Naast het feit dat hieraan geen geloof kan worden gehecht aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de precieze omstandigheden van de dood van zijn vader en dat hij dit overlijden op een coherente wijze in de tijd kan situeren, komt deze uiteenzetting in het verzoekschrift voor als een gekunstelde *post factum* poging om zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen zoals deze blijken uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing alsnog met elkaar te verzoenen, hetgeen allerminst ernstig is. Bovendien valt de uiteenzetting in het verzoekschrift dat zijn vader werd doodgeschoten onderweg naar huis nadat hij werd vrijgelaten op initiatief van verzoekers oom langs vaderszijde niet te rijmen met zijn eerdere beweringen dat zijn vader nadat hij werd vrijgelaten samen met zijn gezin verhuisde naar verzoekers oom langs moederszijde. Eens te meer wordt hierdoor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas onderuit gehaald.

2.3.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem aangehaalde grondconflict met zijn oom langs vaderszijde:

"Uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan blijken eveneens niet vrij van tegenstellingen. Tijdens uw interview bij Minteh verklaarde u dat u de laatste vijf à zes maanden te Kahi in Achin bij uw werkgever verbleef en daarvoor bij uw ouders alvorens ze stierven te Shagal Sondook (Minteh p.1). Tijdens uw eerste interview op het CGVS wijzigen uw eerdere verklaringen. U woonde tot uw twaalf jaar in Achin waarna u gedurende vier jaar in Dosaraka woonde en dan voor twintig dagen terug naar Kahi trok en uiteindelijk terug in Dosaraka woonde gedurende anderhalf jaar (CGVS1 p.4-5, 15-16). Op het tweede interview op het CGVS verandert u alweer uw vorige verklaringen. U stelt inderdaad tot u twaalf jaar in Achin heeft gewoond waarna u gedurende drie jaar in Dosaraka verbleef en daarna terug naar Kahi voor anderhalf jaar trok (CGVS2 p.8-9). Uiteindelijk ging u terug naar Dosaraka, maar u weet niet voor hoe lang. U weet nog wel dat u Afghanistan hebt verlaten vanuit Dosaraka (CGVS2 p.8-9). Deze telkens veranderlijke verklaringen ondergraven uw voorgehouden vrees en laten het CGVS niet toe een beeld te krijgen van uw werkelijke recente verblijfsomstandigheden voor u naar België kwam. Aangezien het verblijf van u en uw familieleden in Kahi nauw samenhangt met het grondconflict dat zich aldaar afspeelde wordt het geloof in uw asieltrelaas ook door bovenstaande tegenstrijdigheden onderuit gehaald."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Terwijl

De verzoeker tot zijn 12 jaar in Achin verbleef. Daarna verhuisden ze naar Dosaraka bij de broer van zijn moeder, om later, met zijn moeder terug te keren naar Achin, waar zijn moeder nog steeds verblijft."

De Raad stelt vast dat verzoeker met deze uiteenzetting in het verzoekschrift opnieuw zijn eerdere verklaringen tegenspreekt. Immers, waar verzoeker zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij vanuit Dosaraka Afghanistan verliet (gehoor I, p. 4-5 en 15-16 en gehoor II, p. 9), stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij na een verblijf in Dosaraka met zijn moeder terugkeerde naar Achin, waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoeker vanuit Achin zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Dat verzoeker nogmaals zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan tegenspreekt, nadat in de bestreden beslissing reeds op pertinente wijze werd vastgesteld dat zijn verklaringen dienaangaande tegenstrijdig zijn, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tijdens zijn interview bij het bureau Minteh geen melding maakte van een grondconflict, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dit grondconflict enkel op zichzelf betrok en hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat het grondconflict reeds lang gaande was tussen zijn vader en diens broer:

“Uw opmerkelijke verklaringen trekt u door wanneer u spreekt over uw asielmotieven. Er kan niet voorbij gegaan worden aan de vaststelling dat u tijdens uw minderjarigeninterview op geen enkel moment melding maakte van een grondconflict. U stelt enkel dat één jaar eerder de taliban uw vader vroeg om uw samenwerking. Uw vader weigerde en een bom werd op jullie huis gegooid waardoor uw beide ouders stierven, aldus uw verklaringen (Minteh p.3). Op de DVZ haalt u het grondconflict plots wel aan, maar u betreft het enkel en alleen op uzelf en niet op een dispuut tussen uw vader en zijn broer. U maakt aanspraak op de gronden na de dood van uw vader en maakt daarbij opvallend genoeg geen verdere melding van de omstandigheden waarin uw vader stierf (DVZ Vragenlijst punt 5). Tijdens uw interviews op het CGVS laat u uitschijnen dat het grondconflict tussen uw vader en zijn broer reeds zeer lang aan de gang is en de reden van uw eerste verhuis op twaalfjarige leeftijd naar Dosaraka net omwille van dat conflict was (CGVS1 p.15; CGVS2 p.6,8-9,11). Het is erg eigenaardig dat u het grondconflict tussen uw vader en diens broer pas op het CGVS terdege naar voren brengt en daar niet eerder in bent geslaagd bij uw twee interviews bij de DVZ. Het conflict over die gronden tussen uw vader en uw oom van vaderszijde vormt de basis van uw asielrelaas, in die zin is het verbazend dat u dit niet eerder degelijk uit de doeken hebt gedaan.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Terwijl,

het duidelijk en niet meer uitleg vergt dat, wegens het verdwijnen van zijn vader, het grondconflict op de schouders van de verzoeker, de oudste zoon is terechtgekomen.

Op die grond werd papaver geteeld, het basisproduct voor opium.

De broer van vader handelde met de steun van de Taliban.

Het feit dat de moeder van de verzoeker nog in de streek woont, en daar gevaar loopt, is waarschijnlijk niet vreemd aan zijn aarzelingen om “spontaan” over het grondconflict te vertellen.

Zijn moeder heeft blijkbaar aan zijn oom verteld dat de verzoeker vertrokken is.”

Waar verzoeker stelt dat het duidelijk is dat het grondconflict na het overlijden van zijn vader op zijn schouders is terechtgekomen, gaat hij eraan voorbij dat in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker dit grondconflict niet vermeldde op het bureau Minteh, hij dit conflict wel vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken doch het enkel op zichzelf betrok terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat het conflict tussen zijn vader en zijn oom langs vaderszijde reeds lange tijd gaande was. Dat verzoeker aarzelde om spontaan over het grondconflict te vertellen omdat zijn moeder nog in de streek woont en er gevaar loopt en omdat zij aan de oom heeft verteld dat verzoeker vertrokken is, vormt bezwaarlijk een afdoende verschoning voor het niet vermelden van het grondconflict op het bureau Minteh en het slechts betrekken van dit conflict op zichzelf tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het grondconflict tussen zijn vader en zijn oom langs vaderszijde vormt immers één van de kernelementen van verzoekers vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover van bij de aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming op uitgebreide en correcte wijze verklaringen aflegt *quod non*. Waar verzoeker stelt dat op de grond papaver werd geteeld, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de oorzaak van het grondconflict mogelijks zou zijn gelegen in het feit dat zijn oom langs vaderszijde de grond wilde gebruiken om papaver te telen (gehoor II, p. 11), waaruit kan worden afgeleid dat er momenteel geen papaver zou worden geteeld op de grond. Aldus is de uiteenzetting in het verzoekschrift niet te rijmen met verzoekers eerdere verklaringen, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reis naar Europa:

“Daarenboven legt u omtrent uw reis naar Europa evenzeer tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw gesprek bij Minteh verklaarde u uw vertrek zelf te hebben geregeld, zonder hulp van een smokkelaar en zonder iets te betalen (Minteh p.3). Op de DVZ zegt u gebruik te hebben gemaakt van een smokkelaar van Afghanistan tot Oostenrijk en 650.000 Afghaanse Roepies te hebben betaald door uw land te verkopen (DVZ punt 30 p.9). Op het CGVS wordt u geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. U weet echter niet hoeveel u heeft betaald, maar u weet wel dat u zeker niet 650.000 roepies heeft gezegd (CGVS1 p.11).

Volgens u regelde uw oom van moederszijde alles en leende hij daarvoor geld van anderen (CGVS1 p.11). De omstandigheden waarin u uw land verliet vloeien nochtans voort uit de aangehaalde vervolgingsfeiten. Dat wederom uw verklaringen over nochtans essentiële delen van uw vluchtverhaal niet consistent zijn schaadt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Terwijl de verzoeker, oorspronkelijk zonder hulp, samen met andere vluchtelingen vertrok. Hij beseftte slechts dat de hulp van de mensensmokkelaar er kwam, toen deze laatste met zijn oom aan moederszijde, onder weg, contact nam, die de mensensmokkelaar betaalde voor de verdere reis. De moeder van de verzoeker vertelde hem ook ondertussen dat haar broer een deel van zijn eigen gronden verkocht om de verdere tocht te financieren."

De Raad stelt vast dat de hiervoor geciteerde uiteenzetting uit het verzoekschrift slechts een gekunstelde *post factum* poging betreft teneinde zijn terecht in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen, hetgeen allerm minst ernstig is. Immers, indien verzoeker werkelijk wel degelijk de hulp kreeg van een mensensmokkelaar en hierbij financieel werd gesteund door zijn oom langs moederszijde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zulks ook verklaart op het bureau Minteh, *quod non*. Integendeel, verzoeker verklaarde op het bureau Minteh zijn reis zelf te hebben geregeld zonder hulp van een smokkelaar en zonder iets te betalen. Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 650.000 Afghaanse roepies betaalde voor zijn reis, waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan weer stelde nooit te hebben verklaard 650.000 Afghaanse roepies te hebben betaald en dat zijn oom langs moederszijde alles regelde en geld leende bij anderen. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker plots dan zijn oom langs moederszijde een deel van zijn gronden verkocht om verzoekers reis te financieren, een element waarvan hij nooit eerder melding maakte, hetgeen opnieuw bijkomend afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.8. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn vader:

"Over ongetwijfeld één van de belangrijkste gebeurtenissen uit uw jonge leven, namelijk de dood van uw vader, legt u inconsistente verklaringen af. U laat in het eerste interview op het CGVS uitschijnen dat uw vader na vier dagen te zijn meegenomen terug in vrijheid werd gesteld en terug naar jullie huis kwam (CGVS1 p.16). Uw vader besloot nadien met u en de rest van zijn familie te verhuizen naar de regio van Jalalabad (CGVS1 p.16). Nadien keerde hij alleen naar jullie dorp in Achin terug om het grondconflict met de maleks te bespreken en op te lossen, maar hij werd doodgeschoten (CGVS1 p.16,19). Expliciet gevraagd of op dat moment uw vader inderdaad alleen terugkeerde naar jullie dorp en de hele familie in Surkhrod achterbleef, antwoordt u bevestigend (CGVS1 p.16). Eigenaardig genoeg stelt u in het tweede gehoor op het CGVS dat u hem na zijn ontvoering niet meer in leven zag (CGVS2 p.8). Na de dood van uw vader verhuisde u naar het huis van uw oom langs moederszijde, aldus uw verklaringen op het tweede CGVS-interview (CGVS2 p.9). Toen uw familie in Achin het grondconflict probeerde op te lossen was uw vader al dood zo zegt u nu (CGVS2 p.11). Deze verklaringen vallen dus onmogelijk te rijmen met diegene die u eerder deed tijdens uw eerste interview op het CGVS."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Terwijl De vader inderdaad, 4 dagen na te zijn meegenomen, zou vrijgelaten zijn, op initiatief van diens broer (?), zou doodgeschoten zijn onder weg naar huis. Door wie is nog een raadsel. Na deze droevige gebeurtenis vertrok de rest van het gezin inderdaad vanuit Achin om steun te zoeken bij de oom aan moederszijde."

De Raad verwijst naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld in verband met de tegenstrijdigheden tussen de uiteenzetting in het verzoekschrift enerzijds en verzoekers eerdere verklaringen anderzijds met betrekking tot de dood van zijn vader en de verblijfplaatsen van verzoeker en zijn familieleden (*sub* 2.3.2.4.). Het hiervoor geciteerde verweer uit het verzoekschrift sluit hier immers bij aan.

2.3.2.9. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker het profiel van zijn oom langs vaderszijde als lid van de taliban niet aannemelijk maakt:

"Daarnaast kan het profiel van uw oom langs vaderszijde als lid van de taliban allerm minst overtuigen. U weet niet sinds wanneer uw vader wist dat zijn broer banden had met de taliban (CGVS2 p.11). U weet niet waarom uw oom van vaderszijde bij de taliban is gegaan, noch in welk gebied, nabij welke dorpen of plaatsen hij voor de taliban werkte (CGVS2 p.13).

Over zijn verantwoordelijkheden bij de taliban kan u evenmin iets aanbrengen (CGVS2 p.13). U weet blijkbaar wel dat hij andere mensen lastig viel omdat hij talib was, maar gevraagd op welke manier hij dat dan deed kan u opnieuw niets meer verklaren (CGVS2 p.10). Bovendien weet u niet wie de overste was van uw oom bij de taliban of bij welke talibangroep hij precies zat (CGVS2 p.13). Sterker, u kent zelfs geen talibancommandanten zagezegd omdat u ze niet zag (CGVS2 p.13). Voor iemand die laat uitschijnen zo een grote vrees te hebben voor de taliban en zijn eigen oom die zelf een talib is, bent u wel erg slecht op de hoogte.”

Dienaangaande beweert verzoeker in zijn verzoekschrift dat de broer van zijn vader inderdaad tot de taliban behoorde, “*waarschijnlijk zelfs een commandant was*”. Terwijl verzoeker plots beweert dat zijn oom langs vaderszijde een talibancommandant is, wist hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen talibancommandanten te benoemen omdat hij ze niet zag (gehoor II, p. 13). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en van zijn vluchtrelaas. Waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift verder wijst op zijn minderjarigheid en meent dat van hem niet kan worden verwacht achtergrondinformatie te hebben over de activiteiten van zijn oom, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van een conflict met zijn oom die banden zou hebben met de taliban, zich terdege zou trachten te informeren over zijn oom en diens banden met de taliban. Inzake verzoekers leeftijd kan bovendien dienstig worden gewezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld (sub 2.3.2.3.).

2.3.2.10. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de motieven van het grondconflict niet geloofwaardig zijn:

“De motieven van uw oom langs vaderszijde om alle gronden van uw vader af te nemen zijn u evenzeer onduidelijk. U stelt dat hij het mogelijks zou willen gebruiken om papaver te telen (CGVS2 p.10-11). U weet bovendien niet hoeveel grond uw oom had voordat hij alle grond van uw vader wou afnemen (CGVS2 p.11). Evenmin kan u de relatie toelichten tussen uw vader en zijn broer voordat het grondconflict begon (CGVS2 p.11-12). Ook over het zoeken naar mogelijke oplossingen van het conflict blijft u aanvankelijk op de vlakte (CGVS2 p.10), waarna u later wel weet dat uw vader het aan het districtshuis en aan de malek meldde (CGVS2 p.10). U weet echter niet wanneer hij dit deed (CGVS2 p.10). Volgens u was uw vader niet in staat het probleem aan een rechter voor te leggen omdat zijn broer het niet toeliet en omdat de taliban alle macht heeft (CGVS2 p.10). Gevraagd of uw vader het probleem dan aan een talibanrechter voorlegde moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS2 p.13). Uw werk te Achin als verkoper van tweedehandsspullen moest u van uw moeder opzeggen omdat anders uw oom van vaderszijde u pijn kon doen omwille van het grondconflict (CGVS2 p.13-14). Wat de link dan precies is tussen dat werk en het grondconflict kan u echter niet uitleggen (CGVS2 p.14). Van zulk een langdurig grondconflict tussen uw eigen vader en zijn broer, en door de dramatische gebeurtenissen die daar een gevolg van waren, kan van uw kant meer (achtergrond)kennis worden verwacht.”

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan zeggen hoeveel grond zijn oom had voordat hij de grond van zijn vader trachtte af te nemen (gehoor II, p. 11), terwijl hij in zijn verzoekschrift plots stelt dat zijn vader negen jerib grond had geërfd en dat zijn oom waarschijnlijk een gelijkaardige oppervlakte heeft geërfd, alsook dat de grond van zijn vader en zijn oom één geheel vormde. Aldus is de uiteenzetting in het verzoekschrift opnieuw niet te rijmen met verzoekers eerdere verklaringen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen en van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift wijst op zijn leeftijd, dient nogmaals te worden gewezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld (sub 2.3.2.3.).

2.3.2.11. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de benaderingspogingen van zijn oom langs vaderszijde om hem bij de taliban te doen aansluiten evenmin geloofwaardig zijn:

“Uw beschrijving hoe uw oom langs vaderszijde u tot drie maal toe benaderde om u bij de taliban te doen aansluiten, is tevens opvallend. Uw oom vroeg u drie keer binnen een termijn van één week om bij de taliban te komen (CGVS2 p.12). U weet evenwel niet meer wanneer de eerste en wanneer de laatste keer was (CGVS2 p.12). Overigens heeft u geen antwoord op de vraag hoe lang zo een gesprek over uw mogelijke talibanlidmaatschap dan duurde (CGVS2 p.12). Opvallender is de vaststelling dat u ook geen idee heeft wat u dan bij de taliban precies zou moeten doen (CGVS2 p.12). U wordt vervolgens geconfronteerd met de eigenaardige vaststelling dat uw oom de zoon van zijn broer, wiens vader recentelijk door de taliban werd omgebracht, bij diezelfde taliban wou doen inlijven (CGVS2 p.12-13).

U laat de vaststelling links liggen en oppert dat uw oom u ook had gedood als u bij de taliban zou zijn gegaan (CGVS2 p.13). Dit kan nochtans niet verklaren waarom u de rangen van de taliban zou moeten vervoegen. Indien uw oom u zou willen ombrengen had hij daar ongetwijfeld een manier toe gevonden. U zegt verder benaderd te zijn net omwille van uw problemen (CGVS2 p.12-13). Dat hij juist omwille van het grondconflict u als collega-talib wilde kan u niet verduidelijken. U geeft bovendien aan dat de manier waarop uw oom u trachtte te overtuigen beperkt werd tot een aansporing om mee te komen vechten, zonder meer (CGVS2 p.12). Het mag verbazen dat u drie keer door uw oom werd benaderd zodat hij u kon overtuigen tot aansluiting bij de taliban, maar hij u zo beperkt informeerde of aanspoorde. Ten slotte kon volgens u uw moeder uw oom van vaderszijde tegenhouden om u te rekruteren (CGVS2 p.12). Gevraagd hoe ze dat dan concreet deed stelt u dat uw oom van moederszijde er ook was (CGVS2 p.12). Opnieuw gevraagd hoe zij uw oom van vaderszijde concreet konden verhinderen u te rekruteren zegt u dat uw buren er ook waren (CGVS2 p.12). Deze vage verklaringen verhinderen een duidelijk beeld te krijgen van deze episode in uw asiolverhaal. Al uw verklaringen ten spijt bent u er niet in geslaagd het profiel van uw oom als zijnde een lid van de taliban hard te maken. Gezien het profiel van uw oom – dewelke de reden is waarom u de vlucht naar het buitenland moest nemen – danig onderuit is gehaald, moet men vaststellen dat uw voorgehouden vrees wederom ernstige vragen oproept.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Terwijl zijn oom de verzoeker inderdaad trachtte te overtuigen de Taliban te vervoegen.”, komt hij niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift tevens als volgt stelt: “Het is niet verwonderlijk dat de verzoeker vermoedt dat die pogingen verband hielden met het idee hem ver weg te krijgen van zijn dorpsgenoten, hem discreet weg te ruimen en op die manier gemakkelijker de gronden te verwerven.”, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een hypothese waarvan hij nooit eerder melding maakte. Dergelijk verweer is evenmin ernstig en doet dan ook geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over de rekruteringspogingen van zijn oom langs vaderszijde vaag en ongeloofwaardig zijn.

2.3.2.12. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn oom langs vaderszijde de gronden van zijn vader na verzoekers vertrek alsnog in handen zou proberen te krijgen niet aannemelijk zijn:

“De manier waarop u voorstelt hoe uw oom na uw vertrek uit Afghanistan alsnog de betwiste gronden probeert aan te slaan, is eveneens opmerkelijk. Volgens u liet hij uw moeder immers terug naar Kahi verhuizen en zal hij haar mogelijks doden om zo de eigendom over de gronden te verkrijgen (CGVS2 p.3). Dit is toch een eigenaardige gang van zaken. Te meer daar uw vader reeds werd gedood en uw oom nog steeds de gronden daardoor niet in zijn bezit heeft gekregen. Hoe het doen verhuizen en doden van uw moeder daar verandering in zou kunnen brengen is onduidelijk. De eigendomsdocumenten, zo zegt u zelf, staan bovendien nog steeds op uw naam (CGVS2 p.3).”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande niet verder komt dan erop te wijzen dat zijn oom langs moederszijde verzoekers moeder vergezeld naar Achin. Hij laat echter na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze oom langs moederszijde zou kunnen verhinderen dat zijn oom langs vaderszijde, die banden heeft met de taliban en volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift zelfs een talibancommandant zou zijn, verzoekers moeder zou doden en de gronden van verzoekers vader zou innemen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.13. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het gedrag van verzoeker, zijn vader en zijn moeder niet verenigbaar is met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten:

“Ongeacht voornoemde tegengestelde verklaringen wordt uw vrees verder onderuit gehaald door het inconsistente gedrag van uw vader, uw moeder en van uzelf. De broer van uw vader woont in Kahi, hetzelfde dorp waar u met uw ouders en zussen woonde en waar de problemen voor u en uw familie begonnen (CGVS1 p.4,15-16; CGVS2 p.5). Uw vader werd in Achin uit z'n eigen huis onder dwang meegenomen (CGVS2 p.7). In die zin is het dan ook volstrekt onduidelijk waarom hij, nadat zijn familie in Surkhrod achterbleef, hij reeds bedreigd en ontvoerd was, toch terug naar Kahi reisde (CGVS1 p.15-16). Uw moeder trok na uw vertrek uit Afghanistan blijkbaar ook doodleuk terug naar Achin (CGVS2 p.2,11). Uw oom woont nog steeds in jullie dorp (CGVS2 p.5), en na alles wat er is gebeurd – uw vader die werd vermoord, de bedreigingen, etc. – geeft u aan dat ze terugkeerde om jullie land veilig te stellen (CGVS2 p.2-3,11). Deze argumentatie is niet ernstig te nemen daar ze compleet disproportioneel is met alle leed die uw familie reeds heeft moeten doorstaan. Uw moeder haar man werd omwille van het grondconflict ontvoerd en omgebracht, en haar zoon moest zelfs het land ontvluchten.

Gevraagd waarom uw moeder niet naar ergens anders buiten Achin verhuisde verklaart u dat Achin gevaarlijk is en dat de taliban en Daesh er actief zijn (CGVS2 p.3). U bevestigt met andere woorden het onlogische gedrag van uw moeder om van een betrekkelijk veiligere regio (Surkhrod) naar het gevaarlijke Achin te trekken waar de taliban, die haar man doodde, actief is. Sterker nog, blijkbaar brengt ze ook haar eigen broer in een gevaarlijke situatie door hem te vragen terug mee in Achin te komen wonen (CGVS2 p.5-6). De idee dat zowel uw moeder als uw oom van moederszijde geen graten zagen in dit plan, na alles wat er was gebeurd, is werkelijk onverdedigbaar.

Uw eigen gedrag moet ten slotte evenzeer tegen het licht gehouden worden. Het aanbrengen van de eigendomsdocumenten van jullie gronden te Achin, of thans een kopie ervan, is u niet gelukt omdat u de transfer ervan naar België niet kan betalen (CGVS2 p.2). Dit is een drogreden. De eigendomsdocumenten zijn bij uw moeder (CGVS2 p.2). U kan niet beweren dat zulk een postlevering zo kostelijk is dat noch u, noch uw moeder, noch uw oom van moederszijde, noch enig ander familielid, in staat is de documenten naar België op te sturen. U bent zelfs niet van plan om nog bijkomende documenten toe te voegen (CGVS1 p.20). Deze eigendomsdocumenten vervullen nochtans een essentiële rol in uw asielrelaas. Dat u ze op geen enkel moment, noch tijdens het onderzoek naar uw werkelijke leeftijd, noch op de DVZ, noch op het eerste of het tweede interview op het CGVS. De vaststelling dat u hebt verzaakt aan uw plicht om deze documenten aan de Belgische asielinstanties over te brengen schaadt de geloofwaardigheid van uw asielverhaal sterk.”

Vooreerst stelt verzoeker dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift:

“Terwijl de verwerende partij blijkbaar geen rekening houdt met het feit dat de vader van de verzoeker nooit thuis geraakte en zijn laatste reis niet overleefde. Zijn wil, en die van de andere leden van het gezin, was blijkbaar in hun huis te verblijven, wat niet onbegrijpelijk is.”

Inzake de bewering dat verzoekers vader zijn laatste reis niet overleefde, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (*sub* 2.3.2.4.) en waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen hieromtrent tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het gelet op de beweerde bedreigingen die reeds zouden hebben plaatsgevonden, wel degelijk onaannemelijk dat verzoekers vader en familie in het huis in Kahi zouden willen verblijven terwijl zij ook in het (veiligere) district Surkhrod terecht konden.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Terwijl de verzoeker wel degelijk de realiteit weergeeft, en de zin voor humor “doodleuk” de verzoeker ontgaat.”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

2.3.2.14. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de eerdere vaststellingen in de bestreden beslissing niet kan wijzigen:

“Het document dat u voorlegt slaagt er niet in bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw taskara vormt louter een bewijs van uw identiteit en kan geen andere waarde worden toegeschreven. Bovendien moet worden opgemerkt dat stukken enkel het vermogen hebben geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afgaanse asielzoeker.”

Waar verzoeker dienaangaande stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“De loutere bewering dat in zijn land van herkomst corruptie bestaat en valse documenten bestaan is onvoldoende om redelijk te twijfelen aan de originele Tazkara die hij heeft voorgelegd en waaruit zijn juiste identiteit en zijn regio van herkomst blijkt, die hij trouw en met veel details heeft omschreven en aangetoond.”*, dient erop gewezen dat de motivering in de bestreden beslissing betreffende het voorkomen van corruptie en documentfraude in Afghanistan allerminst een loutere bewering betreft aangezien deze motivering steun in de informatie die dienaangaande werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en waaromtrent verzoeker geen enkel element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Bovendien werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen betreffende zijn leeftijd in onderhavig verzoekschrift afbreuk doen aan de bewijswaarde van zijn taskara (zie *sub* 2.3.2.3.). Het louter opnieuw bijbrengen van deze taskara bij onderhavig verzoekschrift (stuk 5) doet hieraan geen afbreuk.

Hetzelfde geldt overigens voor het opnieuw bijbrengen van zijn "bijlage 26" en zijn attest van immatriculatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4), waaromtrent verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze documenten op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zouden kunnen werpen.

2.3.2.15. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt:

"Terwijl

Uit het asielrelaas duidelijk blijkt dat de verzoeker in de huidige omstandigheden onmogelijk kan terugkeren naar Achin, zijn geboortestreek, waar de handelingen van IS nog steeds levensbedreigend zijn.

Terwijl uit de documentatie toegevoegd in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verzoeker in zijn regio van herkomst Achin zonder zwaar lijden."

dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een vrees voor vervolging omwille van de beweerde aanwezigheid van IS in zijn regio van herkomst, dat het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift laattijdig en dat verzoeker dienaangaande bovendien niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie in het administratief dossier die geen betrekking heeft op zijn persoon terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen hij echter geheel nalaat te doen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit aanbevelingen van UNHCR (p. 11), dient erop gewezen dat deze aanbevelingen geen afdwingbare rechtsregels zijn. Mede gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er bovendien niet in *in concreto* aan te tonen dat *in casu* met deze aanbevelingen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker bij de uiteenzetting van de feiten en bij zijn derde middel in zijn verzoekschrift stelt dat de Afghaanse provincie Nangarhar ook wel Jalalabad wordt genoemd, dient erop gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad de provinciehoofdplaats en een afzonderlijk district van de provincie Nangarhar is. De bewering van verzoeker dat de namen Nangarhar en Jalalabad onderling inwisselbaar zijn, valt hiermee niet te rijmen en doet, mede gelet op de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen, eens te meer afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.16. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er allerminst in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.17. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Uit uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan blijkt dat u jarenlang samen met uw oom langs moederszijde, die voor u en uw moeder zorgde, in Dosaraka woonde (CGVS1 p.5,7-8,16-17,20; CGVS2 p.8,9). Hoewel Dosaraka geografisch deel uitmaakt van het district Surkhrod blijkt uit de toegevoegde informatie en uw verklaringen dat Dosaraka in werkelijkheid deel uitmaakt van de stad Jalalabad. Zo verklaart u dat men uw dorp aantreft als men vanuit het dorp Nagrak twintig minuten langs de grote baan in de richting van Jalalabad rijdt (CGVS1 p.13,14). Aangezien de toegevoegde informatie stelt dat Nagrak tot de stad Jalalabad behoort kan ook Dusatara, dat u nog meer in de richting van het centrum van de stad situeert dan Nagrak, niet anders dan deel uitmaken van Jalalabad. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Ook de alternatieven die door de verwerende partij worden vermeld, zijn voor de verzoeker niet realistisch. Zowel zijn moeder als zijn oom aan moederszijde verblijven thans te Achin, waar hij onmogelijk kan terugkeren, ook niet in Dosaraka in het district Sukhrod waar ten onrechte de verwerende partij beweert dat zij nog steeds verblijven.”*, dient erop gewezen dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal de mening zou zijn toegedaan dat verzoekers moeder en oom langs moederszijde thans in Dosaraka zouden verblijven. De commissaris-generaal wijst er echter wel terecht op dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn moeder een hele tijd bij zijn oom langs moederszijde in Dosaraka verbleven, hetgeen in onderhavig verzoekschrift wordt bevestigd (p. 2). Aangezien hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn moeder samen met zijn oom langs moederszijde zouden zijn teruggekeerd naar Achin, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker nog steeds in Dosaraka terecht kan. Hoger werd bovendien ook reeds gewezen op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat de Afghaanse provincie Nangarhar soms ook Jalalabad wordt genoemd. Aldus wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Vervolgens dient rekening te worden met de uiteenzetting in en de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR *“Eligibility Guidelines”*) en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (hierna: EASO *“Guidance Note”*) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van ‘insurgents’ in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE’s die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op ‘high profile’ doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met *“high profile”*-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“colletaral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "*improvised explosive devices*" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER